

Udenrigsministeren (Ole Bjørn Kraft): Jeg vil gerne takke ordførerne for den velvillige behandling, de har givet det foreliggende forslag, og de interessante bemærkninger, som fra forskellig side er blevet fremsat om spørgsmålet.

Det ærede medlem hr. Alsing Andersen og også andre af ordførerne har været inde på, om den beskedne udvidelse af udenrigstjenesten, som her finder sted, nu også er nødvendig; ja, her har det ærede medlem hr. Alsing Andersen også i høj grad været inde på, om den nu også var tilstrækkelig overfor de foreliggende opgaver, idet det ærede medlem med rette pegede på det store antal sekretæraspiranter, vi har, og den ringe mulighed, der for en række af dem er for et senere avancement.

Må jeg først om selve spørgsmålet om nødvendigheden af en udvidelse af udenrigstjenesten slutte mig til en række bemærkninger, der er blevet fremsat under debatten her, og den skildring, der har været givet af de store opgaver, der påhviler tjenesten i øjeblikket. Jeg vil dog gerne understrege — og jeg er glad ved, at det ærede medlem hr. Himmelstrup også gjorde det —, at vi indenfor udenrigstjenesten har anstrengt os for at sørge for, at der ikke er overflødige stillinger eller overflødige udgifter, og at vi, da spørgsmålet om besparelser blev rejst af den nuværende regering, meget omhyggeligt gennemgik hele udenrigstjenesten og også opnåede besparelser til et i forhold til den samlede udgift for tjenesten meget betydeligt beløb. Når vi derfor nu fremsætter forslag om den udvidelse, der her er tale om, sker det udfra den faste overbevisning, at den er absolut nødvendig for tjenestens tilfredsstillende varetagelse.

Der er jo nemlig sket en kolossal forandring i udenrigstjenesten i årene fra krigens afslutning og op til nu. Det har været berørt af forskellige af ordførerne, men jeg vil dog gerne til belysning heraf blot pege på den kendsgerning, at siden vi sidst reviderede loven og behandlede disse spørgsmål, har det været nødvendigt for os at oprette en særlig delegation ved Atlantpagt-rådet med en udsendt ambassadør og de tjenestemænd til hjælp for arbejdet, som her er nødvendige, og at vi i øjeblikket befinder os i den situation, at vi er medlem af sikkerhedsrådet, af hvilken grund vi til denne tjeneste hjemmefra har måttet delegere to tjenestemænd, en højtstående og en

laverestående tjenestemand i udenrigsministeriet, for at vi kan være i stand til i dette betydningsfulde internationale råd at varetage vore opgaver tilfredsstillende. Når man dertil føjer, at der i Europarådet også beslægtedes arbejdskraft i udenrigsministeriet, at vi må have en delegation ved Den europæiske økonomiske Samarbejdsorganisation i Paris, og at vi endvidere nu har måttet delegere lederen af OEEC-delegationen til også at være delegeret ved kul- og stål-sammenslutningens hovedsæde i Luxembourg og yderligere til hjælp for dette arbejde må udsende tjenestemænd fra handelsministeriet, og når vi tænker på det voksende omfang af dansk eksportvirksomhed og alt, hvad der knytter sig dertil, da synes jeg, det må stå umiddelbart klart, hvor nødvendigt det er at søge en udvidelse af tjenesten gennemført.

Man må ikke glemme, at det ikke blot drejer sig om det arbejde, som nu kræves af udsendte tjenestemænd, der altså tages fra tjenesten andre steder eller fra tjenesten hjemme, men disse internationale rådsarbejde giver sig udslag i et kolossalt forøget arbejde hjemme. Vi har måttet oprette et særligt kontor for alle spørgsmål under Atlantpagten. Det er et kontor, som har en uhyre arbejdsbyrde, der — det må jeg have lov at sige — kun med vanskelighed kan bestrides af det antal tjenestemænd, der er beskæftiget der. Det kan kun gennemføres, fordi de — som så mange af udenrigsministeriets tjenestemænd på andre områder — er i besiddelse af en meget stor pligtfølelse, og fordi de er villige til at tage arbejdet op bogstavelig talt på en hvilken som helst tid af døgnet, hvor det kan være nødvendigt, og det har tit været nødvendigt i sene aftentimer eller på andre tidspunkter.

Den kendsgerning, at vi nu er repræsenteret i to år i sikkerhedsrådet, vil naturligvis medføre en forøget arbejdsbyrde for de tjenestemænd herhjemme, der er beskæftiget med spørgsmål indenfor FN, og der er heller ingen tvivl om, at det udvidede og stadig voksende økonomiske samarbejde i Europa på samme måde både for handelsministeriet, udenrigsministeriet og andre ministerier kræver øget arbejde.

Derfor kan jeg i og for sig være enig med det ærede medlem hr. Alsing Andersen, når han stiller det spørgsmål til mig: Er dette nu også nok? Men vi har holdt os til den mere beskedne indstilling, at vi ikke må